

SINDICAL

marge i sovint violentament en contra. Dins l'anarco sindicalisme hi hagué fortes tensions entre els partidaris de consolidar la República i els que ho eren de desencadenar un ràpid procés revolucionari.

L'evolució de les dues centrals principals, en nombre d'afiliats, fou, durant aquesta època:

	UGT	CNT
any 1931	17.000	321.000
any 1936	60.000	185.000

s'observa una progressió ugetista - a la qual s'hi podrien afegir els 40.000 afiliats a la Federació Obrera d'Unitat Sindical, d'influència poumista - alhora que una disminució considerable de l'anarco sindicalisme cenetista, provocada possiblement per la sortida de la tendència pro República cap als Sindicats d'Oposició. És molt difícil, sense disposar d'estadístiques acurades, copsar l'importància relativa del moviment obrer a Catalunya. Les estimacions més fiables donen

Camperols a Catalunya	400.000
Població obrera de Catalunya	1.000.000
Id. Prov. Barcelona	500.000

A Barcelona, els sectors més importants eren

Tèxtil	167.000
Comerç	73.000
Metalurgia	52.000
Construcció	47.000

A la província de Barcelona s'hi concentrava, naturalment, la majoria del treball industrial i comercial de Catalunya.

El moviment obrer català es veié afectat per la crisi mundial del 1929 i per les implicacions politico-econòmiques del canvi de règim a Espanya. Els sectors metalúrgic i de la construcció, juntament amb els conreus destinats a l'exportació resultaren sensiblement perjudicats. Això tingué una resonància especial en el moviment vaguístic, molt alt en 1930-31 (sobre tot per a recuperar els privilegis perduts durant la Dictadura) i sobre l'atur forçós, que superà el 6 % de la població activa el 1933, donant com a conseqüència un fort malestar obrer, que es traduí en vagues. Aquestes arribaren a multiplicar per quatre el nombre de jornades perdudes el 1931

Les principals reivindicacions laborals eren l'augment de sous, la jornada de 44 hores i l'oposició als acomiadaments

Durant 1934 i 1935 disminuí la pressió sindical, com a conseqüència del govern de les dretes, que reprimí amb duresa les reivindicacions obreres. El 1936, el triomf del Front Popular possibilitarà l'intent de retornar a les posicions assolides el 1933

Dalta banda, l'evolució de les forces sindicals va seguir camins diferents. Durant 1934-36 l'anarco sindicalisme lluitava per a recuperar la força perduda amb els fracassos dels intents revolucionaris del primer bienni, i per això, gradualment, cercà una entesa amb UGT al mateix temps que iniciava la reunificació pròpia.

El sector marxista buscà la reunió de forces. De l'Aliança obrera de 1933-34 en sortí un procés d'unificació doble: el Bloc Obrer i Camperol i l'Esquerra Comunista formaren el Partit Obrer d'Unificació Marxista, el 1935, i el 1936 crearen la Federació Obrera d'Unitat Sindical. Els altres tres grups marxistes, Federació Socialista Catalana, Partit Comunista de Catalunya, Partit Català Proletari i Unió Socialista de Catalunya formaren el Partit Socialista Unificat de Catalunya i propiciaren l'unificació de la UGT catalana amb l'ingrés de l'Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya.

Al mateix temps es desenvolupà un sindicalisme catòlic, limitat però significatiu. El 1934 apareix l'Unió de Treballadors Cristians de Catalunya.

El moviment obrer al camp tenia un nom, l'Unió de Rabassaires que era el sindicat majoritari, i la Federació Nacional de Treballadors de la Terra, de la UGT

IV- La guerra civil

L'esclat de la guerra el 17 de juliol al Marroc, propicià l'ascens al poder de les organitzacions obreres. UGT i CNT,

(Passa a la plana 20)